Ч. 121. Пятниця 31 мая (13 червня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Промова Ол. Барвіньского

на засіданю австрийскої делеґациї в Пешті дня 6 червня 1902, в розправі над буджетом міністерства війни.

(Конець).

Вже в 1892 р. в орґанічних постановах допущено духовних професорів до авансу на військових парохів, чого їм давнійші постанови не признавали. Також і виключене від сего авансу греко-катол. військове духовеньство сподіває ся, що в будучих орґанічних постановах будуть єму признані права до авансу на парохів систем ізованем двох греко-католицких протоєреїв з правами парохів.

Неможливість авансу греко-катол. військових духовних на парохів, має ще сей шкідний вплив, що греко-катол. капеляни військові не потребують робити парохіяльного конкурсу, а се не причиняє ся до всесторонного тепер вимаганого образованя і поваги перед їх римско-кат. товаришами.

Щоби сю кривду хоч вчасти усунути, позволю собі предложити резолюцию і прошу еї приняти:

„Взиває ся ц. і к. міністерство війни, аби тим всіковим духовникам, які неповинно не можуть посунути ся до VIII ранґи, признано додатки старшиньства, як се дано вже капітанам". (Сю резолюцию делеґация приняла).

Колиж тут мова о душпастирстві, то висловлю ще одно місцеве бажанє. В Сяноцї стоїть баталїон 45-го полку піхоти і баталїон краєвої оборони, а про духовні потреби їх має дбати місцевий руско-кат. парох. За всї духовні чинности, до яких належать також метрикальні виказі і похорони на $1^1/_2$ кільометра віддаленім кладовищи дістає річно 80 К винагороди. Було би отже оправдане відповідне підвисшенє сеї винагороди, тим більше, що й так правительство при тім не богато ощадить.

Маю також бажане національної натури, а іменно щоби рекрути рускі народности могли після побору складати службову присягу в рускій мові. Були случаї, що сему зовсім оправданому домаганю опирали ся військові власти вимівкою, що нема рускої формулки на присягу. Коли то правда, то прошу міністра війни, щоби постарав ся о уложенє і введенє рускої формули присяги.

На останку ще кілька слів про дволітну службу військову і про достави для війска. Обидві справи основно обговорено в комісиї буджетовій і в повній палаті австрийскої і угорскої делеґациї. Першій опирає ся рішучо міністер війни, хоч н. пр. недавно і у Франциї ухвалено скороченє військової чинної служби з 3 літ на 2 роки. Міністер війни обіцює лише при удержаню трилітної чинної служби і відповіднім підвисшеню континґенту рекрутів, що можна буде урльопувати вже по 2-річній службі в случаях заслугуючих на узгляднене. Ті останні слова однако відбирають вартість тій обітници, коли буде уживати ся при тім згаданої вже мною методи. Було-б отже потрібно, видати ясні і точні постанови, щоби обминути самоволї особистої.

До висловлених тут домагань в справі достав для війска прилучаю ся зовсім і думаю, що міністерство війни в тім згляді осягнуло би лїпші успіхи а навіть ощадности, наколиб більше узгляднюло продуцентів а не здавало ся на спекулянтів-доставників. Тут наведу один случай, який кидає певне сьвітло. Дня 1. жовтня 1901 розписано публичну лїцитацию на доставу вівса, сїна і соломи для ц. к. стадниии в Дроговижи. В оповіщеню сказано; „доставник обовязує ся по такій а такій цінї метричний сотнар вівса, сїна і соломи від 1/1. 1902 до 31/12. 1904 р. доставляти", але не вимагано, щоби подано торгові ціни. Всї доставники внесли оферти з своїми цінами, лише один посесор подав торгову ціну. Скоро инші оференти про те дізнали ся, внесли оферти, що дадуть достави по торгових цінах з 15% опустом. Однак принято оферту посесора, котрий продав еї жидам в Миколаєві за 5400 К. Міністерство війни утратило на тім 9160 К. позаяк не принято оферт з 15% опустом, а в лїцитацийнім оповіщеню не домагало ся торгових цін.

Ще наконець одна місцева справа львівска. Товариство урядників державних зелїзниць у Львові для будови дешевих мешкань, для урядників і слуг зелїзничих набуло в Городецкій улици будівляне місце, згромадило там будівельний материял і осягнуло вже дозвіл від маґістрату на будову. Опісля показало ся, що се будівельне місце положене в области будівельної заборони задля порохівні недалеко положеної. Товариство внесло в тій справі ще вторік подане до міністерства війни, а мимо

---

74) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Король видів як они оба били ся, але він не міг вмішати ся до їх бійки, бо поводи, що їх держав Мена, волочили ся тепер по землі а коні самі гнали за єго львами, та й єго туди понесли. Мало що не всї єго товариші погибли, перед ним і поза ним лютилась завзята борба, але Рамзес стояв кріпко як скала, засланяв ся щитом Мени, і куди лиш замахнув своїм топором, робив смерть.

Аж ось побачив він, як Рамері підїзджав своїм возом до него. Молодець воював як герой, а Рамзес крикнув до него: Славно, внуче Сеті'го!

— Хочу виборотн собі новий меч! — сказав на то кучерявий, і розрубав якомусь ворогови голову.

Але вже обступили були єго вози ворога. Батько видів, як якийсь данайский борець перевернув віз молодця, і як всї єго товариші, межи ними самі найлїпші борцї, навернули кіньми і стали втікати.

Тепер і одного льва пробив хтось списою, а звір зі злости і болю заревів так, що все заглушив. Вже й самого Рамзеса засягнула якась стріла, хтось мечем розрубав єго щит, а він вистрілив послїдну стрілу.

Все ще розносячи смерть, видів, що вже й до него смерть іде, і він, не перестаючи воювати, став молити ся в голос, і з цілого серця просити Амона о поміч.

Ще молив ся так до бога неба, як серед боєвого заколоту показав ся коло єго коний якийсь Єгиптянин високого росту, вхопив поводи із землї, і поклонившись чолобитно королеви, вискочив на віз позаду за ним.

Рамзес перший раз задрожав.

Чи то якесь чудо стало ся? Чи то Амон вислухав єго молитву? Коли боязько оглянув ся позад себе, та подивив ся на свого поводатора, і єму здавало ся, що той з лиця подібнісенький до покійного могара, батька зрадника Паакера, то гадав, що то Амон сам прибрав вид давного єго могара, і прийшов єго ратувати.

— Поміч недалека! — відозвав ся до него єго товариш на возі; — коби ще лиш хвилину устоятись, а ти виратуєш ся і поведеш своїх людий до побіди!

Тогди Рамзес підняв знов свій воєнний крик, найблизший Хета, що приступав до него, повалив ся на землю з розрубаною головою на землю, підчас коли єго загадочний товариш коло него то засланяв єго щитом, котрий єму король дав, то страшенно рубав на всї боки.

Так минали в новій борбі довгі хвилї.

Аж ось голос труб заглушив знову голосний шум битви.

Сим разом розпізнав Рамзес єгипетскі труби, а з низкої гористої стінки по єго правім боці бігло навпростець богато тисячів легко узброєної піхоти з корпуса Пта, під проводом Горуса, і впали з боку на возових борців ворога.

Єгиптияни побачили короля і єго небезпечність.

Не лякаючись смерти, гнали они наперед, убивали борців на возах, розігнали їх, і незадовго знайшов ся виратуваний фараон між своїми.

Але єго загадочний помічник в потребі десь щез. Стріла поцїлила єго, і він впав на землю.

Такий конець людем; а король все-таки гадав, що то Амон сам єго виратував.

Лиш короткий час спочив Рамзес сам і дав відпочити коням і своїм борцям, відтак вернув ся назад тою самою дорогою, котрою був прийшов, напав на ворога, що єго відтяв був від єго головної сили, і підчас, коли ворог боров ся ще з єго возовими борцями, взяв єго з заду, і забрав до неволї бога Азийців, що уйшли ще були єгипетских стріл і мечів.

Сполучившись знову зі своїми, пустив ся дальше на рівнину, стрітив тут азийске військо на конях і возах, що бороло ся з єгипетскими тяжко узброєними полками, та загнав єго у воду ріки Оронта і до озера під Кадешом.

Настала ніч, і зробила конець борбі, але

моїх особистих заходів справа доси не рішена, що чималу заподіяло шкоду товариству. Було-б взагалі потрібно з огляду на небезпечність для околичних населенців як і задля того, що місто в тім напрямі простирає ся, перенести ту порохівню деинде.

Висока делеґацие! На початку моєї промови згадав я, що мир, який старає ся наше спільне правительство удержати, є цінним добром, добродійством для населеня, одпак жертви вимагані за те добродійство гноблять страшно населене і суть для него неосяжні. Нехайже правительство дбає, щоби той тягар тим улекшити, щоби увзгляднено потреби і домаганя населеня, висловлені в сій делеґациї. На останку повинні державні мужі обидвох половиць монархії тямити, що лише справедливе поступоване з німецкими і мадярскими народностями може скріпити монархію у внутрі і піднести єї становище могутне на вні, а то є також обовязком спільного правительства в те вдати ся. (Живі оплески).

Новинки.

Львів дня 12-го червня 1902.

— **Метеорольоґ Фальб** заповів на се літо: В перших днях червня дощі і низька температура. Дня 3 червня будуть падати в горах сніги. Від дня 6 (критичний день I. степеня) до 12 червня (крит. день III. степ.) буде сухо і тепло; місцями будуть бурі. По 21 червня належить надіяти ся дощу і вітрів. В липни теплота буде низша, як иншими літами в тім місяци. В Австриї і в Німеччині будуть шалїти бурі. День 5 липня єсть днем критичним I. степеня. Сего дня спадуть в горах сніги. В остатних днях липня потеплїє. Перший тиждень серпня буде сухий; 3 серпня єсть днем критичним I. степеня. Дня 10 серпня буде падати дощ, опісля буде горячо і посуха. Критичного дня 19 серпня буде дощ, а від 25 серпня будуть дощі і бурі.

— **Стан вдовичо-сирітских фондів** з кінцем I. кварталу 1902 р. В перемискій епархії виносив той фонд з кінцем марта с. р. в цінних ефектах 358.920 корон, а в готівці 8.559 корон 87 сот., уміщених на щадничих книжочках ріжних фінансових інституций. В підручній касї було 423 кор. 58 сот. — Такий же фонд станиславівскої епархії виказував в тім часї 249.757 кор. 65 сот. в коріннім і 2 821 кор. 48 сот. в диспозицийнім фонді. Корінний фонд становили: 77.000 кор. на гіпотечних довгах, 166.468 кор. в цінних паперах і 6.289 кор. 65 сот. в щадничих книжках.

— **Новий дївочий інститут у Львові.** З огляду на те, що многим приходить з трудностию примістити свої діти в інститутах за оплатою 40 кор. місячно, рішило тов. „Клюб Русинок у Львові" отворити в вересни с. р. інститут дївочий ім. сьв. Ольги, де мали-б приміщене учениці шкіл публичних і приватних. За доплатою місячно 24 до 30 кор. дістануть інститутки мешкане, харч, опал, сьвітло і услугу, як також старанний догляд домашний. Родичі, що хотїли-б примістити свої дїти в інститутї сьв. Ольги, зволять зголосити ся письменно, залучивши сьвідоцтво убожества, на адресу п. Мариї Білецкої у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9А, найдальше до кінця червня. — Речинець короткий, бо товариство мусить оглянутись за відповідним мешканем. — Кождий зрозуміє, що за так низьку цїну годї при теперішній дорожнї, та ще у Львові, дати дївчаткам удержане, але виділ постарає ся о покритє недобору сего дешевого, а конечно потрібного інститута. — З Виділу „Клюбу Русинок" у Львові.

— **Жіноча спілка промислова „Труд" у Львові** розширяє з днем 1 липня 1902 свій відділ шитя біля, в наслїдок чого буде дирекция сего товариства в можности приняти більше число фахових робітниць до сего відділу. — Письменні і устні зголошеня робітниць приймає ся в бюрі товариства (ринок 39) кождого дня від 9—12 і від 3—6 год. При зголошеню треба предложити метрику, сьвідоцтво дотеперішного занятя, як також заявлене що-до специяльности в шитю біля. В відділї шитя суконь знайдуть добрі фахові робітниці все занятє. — *Дирекция.*

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові** оповіщує: З днем 1-ого червня с. р. аж до кінця вересня буде подавати ся для подорожуючої публики телеґрами віденьского заведеня метеорольоґічного, заповідаючі сподіваний стан воздуха на найблизшу добу, в слїдуючих стациях зелїзничих: у Львові, Перемишли, Стрию, Бродах, Лавочнім, Сколім і Новім Загірю. Долучені до тих телеґрамів мапи метеорольоґічні дають погляд на загальний стан воздуха в Европі.

— **Туча.** З Брідка на Буковині пишуть: Дня 6 червня саме в полудне о годині три чверти на першу наспіла із заходу чорна хмара з вітром, котра грозила вже з далека наробити нещастя. І справдї, доконала свого дїла, бо як раз посипала ся вздовж ріки Днїстра, готарями: брідеским, мітківским і мосурівским сильним дощем, а потім доси небаченим густим градом, завбільшки голубячого яйця. Не троха наробила туча шкоди в протягу 10 мінут, бо не лиш повибивала вікна, пташки і малу дичину, як заяці, але також знищила всї засіви господарскі, котрі красували ся зеленню. Шкода дуже велика.

— **Шабас в неділю.** Недавно тому відбуло ся в Новім Орлеанї зібране рабінів, на котрім порушено гадку перенесеня шабасу зі суботи на неділю. По дуже оживленій дискусиї над тою справою, віднесено єї до комісиї, котра в цїли розваженя арґументів за і против має порозуміти ся з ріжними товариствами жидівскими в Америцї, Англії і Німеччинї. Внесеня і постанови в тій справі будуть предметом дискусиї на осібній в тій цїли скликати ся маючій конференциї в р. 1903.

— **Огонь** вибухнув минувшої ночи в Білогорщи під Львовом. Завдяки скорій помочи сторожи огневої і стационованої там кінноти, спалила ся лише стайня а з нею і дві корови, які в ній знаходили ся.

— **Смерть в горах.** Перед кількома тижнями прибув до свого шваґра в Вайнніцен в Долїшній Австриї, 22-лїтний Отто Мішер з Берна, шукати посади. Знайшов єї в фабрицї Брук, і 15 червня мав єї обняти, а тимча-

---

на другий день досьвіта мала битва на ново розпочати ся.

Велике знеохочене взяло ся сполучених Азийців, котрі певні побіди виступили були до битви, бо преці Паакер зрадив їм був свого короля.

Коли фараон ступав до битви, були найлїпші борцї Хетів на возах так уставлені, що їх місто закривало, і їх вислали північним отвором долини против Рамзеса, коли він тою долиною ішов, підчас, коли їх друге добірне войско, — всего разом два тисячі пятьсот возів, мало впасти на него з боку через передолину, котру они в ночи обсадили.

Ті пляни виконано, а мимо того потерпіли Азийці тяжку поражку і стратили своїх найзнатнїйших героїв, межи ними першого міністра Тітуре і Хіропазара, книгописця короля Хетів [1]), котрий умів так само добре мечем робити, як і трощею писати, та був призначений до того, щоби описати побіду Азийців і переказати єї грядущим поколїням.

Одного з них убив Рамзес а другого его товариш в битві власною рукою, а крім них ще и богато инших воєводів Хетів і тих народів, що прийшли їм були на поміч.

Короля повитали в таборі як би якого бога окликами радости і похвальними піснями.

Навіть і челядь сьвятинь та й ті люди з горішного Єгипту, котрим вже надоїла була довга війна, а котрих Анї підкупив, дали ся пірвати загальному одушевленю та складали охотно чолобитню великому героєви і королеви, що своїм успіхом нагнув опірні карки ворогів.

Тепер позабирали з поля битви і погибших та поранених а межи послїдними знайшли і Мену.

Рамеріго не могли відшукати; але в найблизших днях показало ся, що він яко плїнник дістав ся був в руки ворога, і его зараз виміняли за доньку князя Данаїв, котра перебувала в наметї Мени.

[1]) На образї представляючім сю битву на пільонах Рамессея в Тебах єсть над якимсь убитим Хетом виписане се імя і его титул.

Паакер десь пропав; але его конї, котрими він виїхав до битви, знайдено зовсім здорові коло его розбитого і кровю замащеного воза.

Єгиптияни заняли Кадеш, а володїтель Хетів, Хетазар хотів завести в своїм імени і в імени своїх союзників мирові переговори з фараоном, але Рамзес упер ся при тім, що не тут але на границі Єгипту поставить їм свої условя.

Побідженим не позіставало нічо до вибору і заступник короля Хетів — він сам був зранений — разом з дванайцяти князями найбільших народів, що виступили були против фараона, мусїли прилучити ся до его побідного походу.

Їм віддавано всяку честь і обходжено ся як з самим королем, але они все-таки не були нічим иншим лиш его плїнниками.

Фаран не хотів тратити часу, бо якесь зловіще прочутє відозвало ся в его серци, а его ясну як сонце душу вкрила тїнь якоїсь пamороки, чого доси у него не бувало.

То перший раз зрадив его ворогови Єгиптиянин, що був єму близький.

Паакерів вчинок захитав в нім давне довіре, а володїтель Хетів натякнув в своїй просьбі о мир, що Рамзес буде мусїв у власній хаті залагодити неодно силою оружия.

Фараон чув ся в силї, що з Анї'м, ереями та зі всім, що лишив в Єгиптї, дасть собі раду, але то его болїло, що мусить недовіряти а непевність приходилось єму тяжше зносити як нещастє.

Его таки щось перло вертати до Єгипту.

Але було ще й щось иншого, що єму змерзило війну.

Мена, котрого він любив як сина, що розумів кождий его найменший знак, котрий скоро станув на возї, належав до него як би якась часть его житя, не поводив вже его кіньми, а ухвалою командантів войска, скинено его з того уряду. Він сам мусїв той вирок затвердити яко справедливий і лагідний, бо вчинок того чоловіка, що лишив свого володїтеля на поталу, щоби лиш виконати свою власну месть, заслугував на кару смерти.

Від часу тої борби з Паакером Рамзес вже не видів свого поводатора, але він слухав з сочувством розповіданя тих, що приносили єму вість о поступі подужаня тяжко зраненого.

Рішуча і чуйна вдача фараона не знала, що то задумчивість, і ніхто навіть в хвилях найтяжшої утоми не видів его, щоби він сумовито задуманий споглядав стовпом навперідь себе. Тепер же як би якийсь запаморочений споглядав він в землю і кидав ся як той, що его розбудять, коли посторонні вимоги напирали на него з цїлої сили. Сто разів нераз заглянув він смерти в очи і противив ся єї грозячому поглядови, як би якому ворогови, але сим разом здавало ся єму, як би він вже чув студену руку того премогучого противника на своїм серци.

Чувство безсильности, яке взяло ся его тогди, коли він вратував ся лиш якимсь чудом, несений кіньми без поводатора мов відорваний листок, що ним вихор мете, не хотїло его попустити ся.

Чудо!

Не вжеж то дійстно з'явив ся Амон в людскій поставі на его зазив, хибаж він таки справдї сином сонця і в его жилах пливе божа кров?

Незвичайну ласку оказали єму небесні, але він все-таки був лиш чоловіком; то пригадував єму біль его рани і обманьства, яких став ся жертвою. Єму здавало ся, як тому, що его увільнять від смерти. Він був чоловіком як і другі та й хотів бути чоловіком. Тішив ся з тої темноти, що вкривала і его будучність і з тих деяких слабих сторін, котрі мав так само як і ті, котрих любив а наконець і з тої сьвідомости, що серед однакових условин може більше зробити як его ровесники.

В короткім часї по его побіді і коли его люди заняли й обсадили найважнїйші вивози і укріплені місця в Сириї, вибрав ся він з князями побитих народів і зі своєю дружиною в дорогу до Єгипту.

Двох своїх синів післав до Меґіддо до Бент-Анати, щоби они єї морем повезли до Пелюзиюм. Він знав, що комендант пристані

сом скорочував собі час прогульками в гори. З одної такої прогульки більше не вернув. Ніхто тим не журив ся, що его нема, аж допервa по тиждни знайшли его хлопці в пропасти. Хлопці дали знати до громади, і люди вибрали ся на місце випадку. З великим трудом удало ся їм дістатись до пропасти і забрати тіло, котре вже розкладалось.

— **Убитий громом.** В Сільци під Дрогобичем підчас дощу ударив грім в хату Питрашака і убив на місци 14-літного хлопця, а матір его тяжко поразив, причім згоріла ціла хата враз з обійстєм.

— **Двір в Вишенці,** місце страшної драми родинної, о котрій ми в своім часі писали, дарували спадкоємці Станка монахиням, котрі мають там осісти і вибудовати монастир.

— **Наймолодша република.** Дня 19 минувшого місяця в полудне скінчила ся окупация Куби войсками Сполучених Держав і відбуло ся проголошене кубаньскої републики. Американьскі войска здоймили хоругов Сполучених Держав а на єї місце завісили ґенерал Вуд зі сторони американьскої і ґенерал Ґомез зі сторони кубаньскої при арматних сальвах і презентованю оружия, хоругов кубаньску. Ґенерал Вуд окружений штабом віддав торжественно власть в руки президента Куби. Відтак американьскі війска вимашерували до пристани і серед оглушаючих окликів народу сіли на кораблі, щоби від'їхати домів. Палата президента, місто і пристань були величаво прикрашені хоругвами.

— **Із статистики буджетової розправи** в австрийскім парламенті. Буджет на с. р. предложено раді державній 17 жовтня м. р.; перше читанє тревало 6 днів. Ґенеральна дебата заняла 6 засідань, а брало в ній участь кромі ґен. справоздавця і президента міністрів 30 бесідників. В специяльній розправі промовляло при титулах: Цісарский двір і кабінетова канцелярия 4 посли, рада державна 6, міністерство справ внутрішних 42, краєвої оборони 18, просьвіти 81, скарбу 58, торговлі 30, зелізниць 22, рільництва 31 і судівництва 27 послів. Що-до поділу бесідників після партий, клюбів і народностий, то промавляли в специяльній дискусиї: Молодочехи 60 разів, Поляки 51, німецкі людовці 43, поступовці 33, християньскі социялісти 23, кат. центр. 22, словіньско-хорватский клюб і социялісти по 17, словяньске центр. 15, Русини 14, всенімці 13, німецка більша власність 12, чеські аґрарії і національні социялісти по 10, ческа шляхта і хлопске сторонництво по 3, а в кінци „дикі" 19 разів. Міністри промовляли загалом 23, представителі правительства 11, а посли 394 разів. Всі ті промови заняли 2558 печатних сторін в стеноґрафічнім протоколі.

— **Монархіст з засади.** В Вісбадені лучила ся тими днями така забавна пригода. В реставрациї сиділо кількох панів і розмавляли о ріжних формах устрою державного. Говорили голосно, і величали найбільше републику. При другім столі сидів якийсь немолодий вже пан і з усьмішкою прислухувавсь розмові. — Наші арґументи не промавляють вам до переконаня — каже один з бесідуючих, звертаючись до сидячого оподалік пана. Ви певне есте монархіст? — Дійстно! — звучала відповідь. — Може бисьте мені в такім разі сказали, чому волите монархічну форму устрою, а не иншу? питає републиканин. — Маю до того дуже важні причини, а першій мірі тую, що сам есьм королем шведским, — відповів незнакомий пан, і — розмова на тім скінчила ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Диренция зелізниць державних** оповіщує: Отворене побічної ладівні в Вельдес. — По мысли постанов §. 68 (3) реґуляміну руху уряджено у Вельдес дня 15 липня 1897 побічну ладівню для дрібних посилок звичайних і поспішних. — Ладівню тую, належачу до стациї Лес-Вельдес, замкнено однак 30 падолиста 1901 аж до відкликаня. Дня 8 червня с. р. отворить ся сю ладівню наповорот. — Близших пояснень що-до надаваня і відбору товарів можна засягнути в бюрі інформаційнім ц. к. зелізниць держ. у Львові ул. Красіцких ч. 5 і в кождій стациї.

Північно-німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 червня с. р. а о скілько наступить підвисшенє цін перевозових з днем 1 липня с. р. входить в житє додаток VII. до 2 зшитки II. части тарифи.

Телеґрами.

Відень 12 червня. Ческий клюб відбув вчера засіданє в справі податку від зелізничих білетів. По двогодинних нарадах ухвалено занехати обструкциї против того закона, і голосувати в палаті за правительственним предложенєм. — Сесия парляменту протягне ся імовірно до 18 червня, а коло 20 с. м. будуть скликані сойми.

Берлин 12 червня. Підчас з'їзду цісаря Вільгельма з царем в Ревли, відбуде ся також з'їзд обох міністрів справ заграничних, бо з царем приїде також ґр. Лямсдорф а з цісарем Вільгельмом ґр. Більов. Оба міністри мають відбути важну конференцию.

Льондон 12 червня. Посол до анґлїйского парляменту, полковник Лінч, котрий боров ся в полудневій Африці по стороні Бурів, приїхав передвчера до Нюгавель в Анґлії, де его поліция арештувала. В палаті послів внесено в тій справі кілька інтерпеляций.

Берлин 12 червня. Парлямент по ухваленю закона цукрового в третім читаню закрито.

пограничної кріпости на найдальшім всході єго держави єсть єму вірно преданий і приказав своїй доньці не виходити з корабля аж до єго приїзду, щоби єї забезпечити від всякого підступу намістника.

Також і значну часть военного материялу та й більшу часть ранених повезено морем до Єгипту.

Глава десята.

Минуло майже три місяці від рішаючої битви під Кадешем.

Нині в укріпленім Пелюзиюм, тім ключи від Єгипту для всіх надходячих зі всходу войск, ожидали фараона, котрий побідно вертав зі своїм войском домів.

Пороблено величаві приготовленя на єго принятя, а той що видавав розпорядки в справі торжества і виконував їх з такою ревностию якої по его смирний вдачі ніхто би був не сподівав ся, був не хто инший як лиш сам намістник Ані.

Всюди видко було єго віз, то коло робітників, що украшали цьвітами тріюмфальні ворота, то коло невільників, що зроблені окремо із сеї нагоди деревляні льви при дорозі украшали вінцями, то знов — а тут перебував він вже найдовше — коло палати виставленої борзо з дерева на місци давнїшного табору Гіксосів [2]), де мало ся відбути головне торжество принятя і де мав мешкати фараон зі своєю родиною.

До тої роботи заставлено богато тисячів людий і до кількох недїль удало ся виставити сей пишний будинок [3]). Не бракувало в нім нічого, чого би міг собі забажати король, що привик хочби й до найбільшої розкоші.

Високі сходи з надворку вели з прекрасного города, що станув на місці, де нїчогісенько не було, до передних сьвітлиць, поза котрими отвирала ся головна сьвітлиця призначена на торжество.

Ся сьвітлиця була незвичайно висока, а єї стеля, що мала представляти небо і на котрій виднїли ся на синім тлї тисячі блискучих зірок, спочивала на стовпах, з котрих одні подобали на дахтилеві пальми, а другі на ливановьскі кедри. Листе на них і четинє було зроблене із підкріпленої і помальованої ткани. Делїкатні луки із синявої ґази сполучали ті стовпи через цілу ширину сьвітлиці. Лиш по середині всхідної стїни по заду сьвітлиці були они зложені нїби в мушлю, що була обсипана зеленими і синими скляними пацьорками, перловиною, гладонькими як зеркальця платочками мариного скла та всілякими иншими лелїтками і тут розширяла ся яко бальдахім понад високим троном фараона. Се королївске сїдище виглядало як би щит, котрого стерегли льви і служили за опирала з боків, а під єго тягаром нїби аж угинали ся чотири закована азийскі князї.

Поміст сьвітлиці вкривали тяжкі коври, що представляли море, бо они показали на синім тлї всілякого рода мушлї, риби і водні ростини, а на них стояло для вельмож держави і командантів войска триста крісел перед хорошими столами.

Всюди висїли тисячі лямп в видї лїлїй і тульпанів, а в присїнку стояли великі коші повні рож, що мали бути сипані королеви під ноги, коли він приїде.

(Дальше буде).

[2]) Мането, египетский єрей і історик, називає Пелюзиюм: Абаріс. Слїди старих валів, позакривлюваних як би в кріпостях, збереглись і доси.

[3]) Геродот розповідає, що той будинок був збудований в Дафне коло Пелюзиюм, а Діодор каже знов, що таки в самім Пелюзиюм. — Автор сеї повісти не годить ся з тими, котрі кажуть, що то против Рамзеса III. а не против Сезостріса (Рамзеса II.) намістник зробив заговір. Еберс каже, що й за Рамзеса III. був палатний заговір, котрий мав на цїли посадити на тронї брата фараона, але такі палатні революциї бували й в инших часах, вже в старій державі н. пр. за Аменемга І. (з 12 династиї).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).